

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΨΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΝΙΔΑΣ

Ευκρινεμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθερὸν ἀνάγνωμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλοῦ γράσει διατμη. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ Ἑλλαν. ἐν γένει τῶν ἑλλαν. Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΙΤΗΣ - ΕΚΛΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 29 Μαΐου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 26

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΗΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Ὁ ἴδιος ὁ ἐνωματάρχης ἔκαμε τὸ λογαριασμὸ καὶ βρήκε πὺς τὰ παιδιά δὲν χρωστοῦσαν παρὰ τὰ μισὰ σχεδὸν ἀπ' ὅσα τοὺς ζητοῦσε ὁ «κύριος διευθυντής».

Ἔτσι κανονίσθηκε τὸ ζήτημα τοῦ εἰκοσάφραγκου. Κατόπι ὁ ἐνωματάρχης γύρισε στοὺς ἐργάτες.

— Ἐλάτε ἐδῶ τώρα ἐσεῖς, τοὺς εἶπε. Τί παράπονα ἔχετε ἐναντίον αὐτῶν τῶν παιδιῶν; Σὰς πείραξαν, ἀλήθεια;

— Μὰς ἔθρισαν, ἀποκρίθηκε ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐργάτες. Κι' ὄχι μόνο μὰς ἔθρισαν, παρὰ καὶ μὰς χτύπησαν.

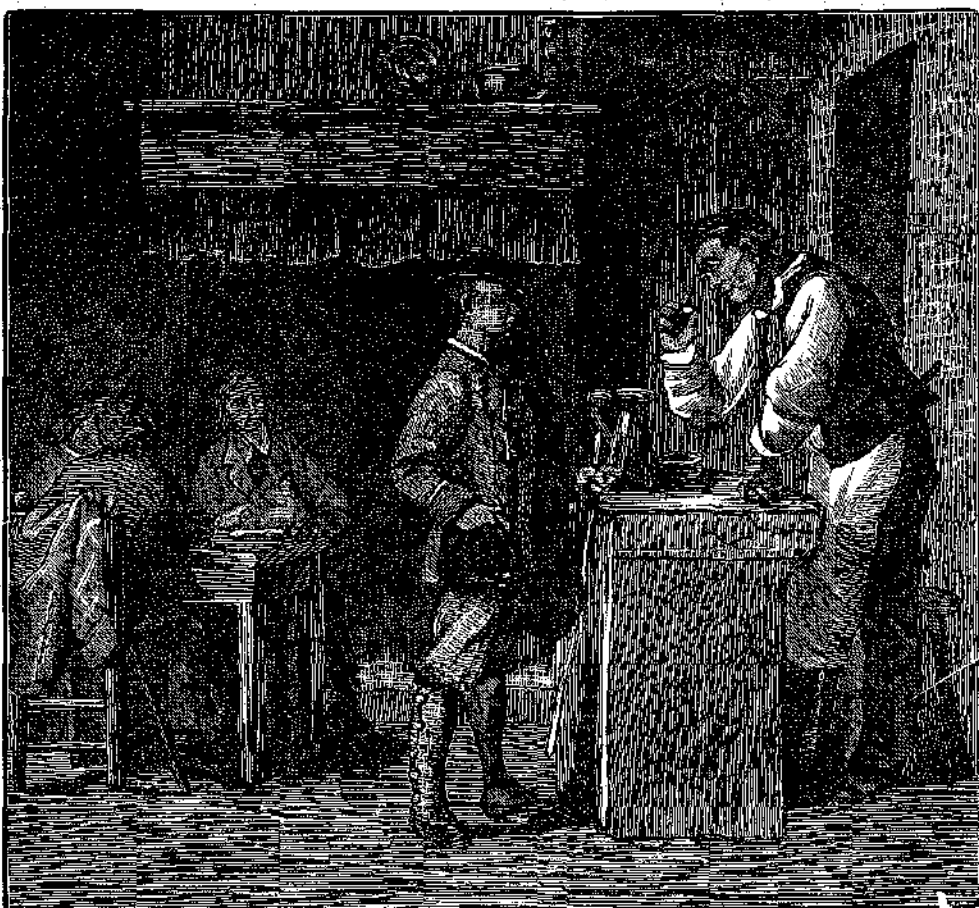
— Σὰς χτύπησαν; Παιδιά αὐτά, ἀντρες ἐσῆς; Πῶς γίνεται;

— Μάλιστα, κύριε ἐνωματάρχη! Νά, τοῦ λόγου του ἀπὸ δῶ (κι' ἔδειξε τὸ Δουμποδάνο) κατάφερε τοῦ συντρόφου μου μιὰ τέτοια γραθιά, ποὺ τὸν ἔρριξε μέσα σ' ἓνα λάκκο μὲ βρωμόνερα.

Ὁ ἐνωματάρχης κοίταξε τὸ Δουμποδάνο, ξανακοίταξε τοὺς ἐργάτες κι' ἀπόρησε πολὺ.

— Τί μοῦ φάλλετε τώρα; εἶπε. Ἐνα παιδί μὲ μιὰ γραθιά θάρριχνε κάτω ἓνα μαγκλαρὰ σὰν τοῦτογ-ἐδῶ; Μοῦ φαίνεται πὺς κοροϊδεύετε τὴν ἐξουσία. Μὰ κι' ἀλήθεια νὰ εἶναι πὺς σᾶς νίκησαν αὐτά τὰ παιδιά, τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω, μὴν τὸ ξαναπῆτε, μὴν τὸ μάθουν οἱ σύντροφοί σας καὶ σᾶς πιά-

ρουν στὸ φιλό. Καὶ τώρα μάρε, δρόμο! Καὶ σὺ, κύρ-Νικόλα Ἀγκούρα! Ἀδείαστε μας τὴ γωνιά καὶ γρήγορα!

— Τί τὸ κοιτάζεις; δὲν σάρεσαι; εἶπε ὁ Μοντανῆς. (Σελ. 220 στ. α')

Ἔτσι ὁ ἐνωματάρχης ἔδωξε τοὺς ἐργάτες καὶ τὸν ξενοδόχο. Ἐπειτα γύρισε στοὺς φίλους μας καὶ τοὺς εἶπε;

— Κι' ἐσῆς θὰ σᾶς ἀπολόσω, μὴν ἀνησυχῆτε. Πρῶτα ὅμως πρέπει νὰ ἐκπληρωθῆ ἓνας τύπος. Θὰ ἔχετε

βέβαια ἀπάνω σας τίποτα χαρτιά...
— Τί χαρτιά; ρώτησε ὁ Μοντανῆς.
— Νά, χαρτιά ποὺ νὰ μαρτυροῦν τὴν ταυτοτήτά σας, νὰ δείχνουσι πὺς εἴσατε πραγματικῶς αὐτοὶ ποὺ λέτε κι' ὄχι ἄλλοι... Διαβατήρια δὲν ἔχετε βέβαια, μπορεῖ ὅμως

νᾶχετε τίποτε γράμματα ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας, ἀπὸ φίλους σας, γιὰ νὰ ἴδωσιν τὴν ἐπιγραφή τοῦ φακέλλου τὰ δυνάμεινά σας.

Οἱ φίλοι μας κοιτάχθηκαν. Δὲν τὸ εἶχαν συλλογισθεῖ πὺς θὰ χρειάζονταν, ἀλλοίως θὰ ἔπαιρναν μαζί τους

από ένα-δύο γράμματα με τ'ονομά τους. Άλλα δὲν είχαν ούτε ένα. Καί τί θὰ γινόταν ;

— Δὲν ἔχετε λοιπόν ; τοὺς ξανα-ρώτησε ὁ ἐνωματάρχης.

— Δυστυχῶς ὄχι, ἀποκρίθηκαν κι' οἱ τέσσερις.

— Ἐ, δὲν πειράζει. Θὰ σὰς κρα-τήσω ἐδῶ καὶ θὰ τηλεγραφήσω στοὺς γονεῖς σὰς.

Πάλι κοιτάχθηκαν οἱ φίλοι μας καὶ δὲν εἶπαν λέξη. Συλλογίζονταν πό-σο θάνησοχούσαν οἱ γονεῖς τοὺς δταν θὰ λάβαιναν αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο τηλε-γράφημα. . . Ἄλλα ὁ ἐνωματάρχης τοὺς παρεξήγησε.

— Τί ἔχετε ; τοὺς εἶπε κάπως αὐ-στηρά. Τί φοβάστε ; Μήπως τυχόν ; . .

Ὁ ἐνωματάρχης τὸ ἀποσιώπησε, μὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποπτεύεται τοὺς τέσσερις μικροὺς ταξιδιώτες. Μὴν ἦ-ταν τίποτα καλιόπαιδα, ποὺ τὸ εἶχαν σκάσει κρυφὰ ἀπ' τοὺς γονεῖς τοὺς, καὶ μάγκευαν τώρα στὴν ἐξοχή, μὲ τὴν πρόφαση πὺς συνώδευαν ἕνα οὐντροφὸ τοὺς στὴν πατρίδα του ;

Τὴ στιγμή ἐκείνη, μπήκε στὸ γρα-φεῖο ἕνας χωροφύλακας καὶ, κάνον-τος τὸ σχῆμα, εἶπε :

— Κύριε νομιατάρχη, σὰς ζητοῦν.

Ὁ ἐνωματάρχης σηκώθηκε καὶ βγήκε, κλείνοντας τὴν πόρτα. Καὶ τὰ τέσσερα παιδιὰ ἔμειναν στὸ γραφεῖο μονάχα. Ἦταν καταστενοχωρημένα κι' ἔτρεμε ἢ καρδιά τοὺς. Τί περι-πέτεια κι' αὐτή !

Ἄλλὰ ἡ ἀγωνία τοὺς δὲν ἐδάσταζε πολὺ. Ὁ ἐνωματάρχης γύρισε στὸ γραφεῖο. Μὰ τὸ ὕψος του τώρα ἦταν ἀλλοιώτικο παρὰ δταν βγήκε. Οἱ φί-λοι μας τὸ παρατήρησαν καὶ δὲν ἤ-ξεραν ποῦ νὰ τὸ ἀποδώσουν . . .

— Ἄς εἶναι, τοὺς εἶπε γελαστός. Σκέφθηκα πὺς μπορῶ νὰ σὰς ἀφή-σῶ ἐλευθέρους, νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ ταξίδι σὰς. Πηγαίνετε. Κι' ἄλλη φο-ρά, δταν ταξιδεύετε, μὴν ξεχνάτε νὰ παίρνετε μαζί σας κανένα χαρτί ποὺ νὰ μαρτυρῇ τὴν ταυτότητά σας.

— Μάλιστα ! μάλιστα ! Καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ, κύριε ἐνωματάρ-χα ! εἶπαν κι' οἱ τέσσερις μὲ χαρά.

Καὶ χαίρωντας στρακτωτικά, βγή-καν κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τοὺς.

Θὰ ἐννοήσατε βέβαια τί εἶχε συμ-βεῖ. Ὁ Ματθαῖος, ποὺ τοὺς παρακο-λουθοῦσε ἀπὸ μακριά, ἀμα εἶδε πὺς τοὺς πήγαν στὴ χωροφυλακή, ἔτρεξε κι' αὐτός, ἔδωσε τίς ἀναγκαῖες πλη-ροφορίες στὸν ἐνωματάρχη, καὶ τοὺς ἐγλύτωσε ἀπὸ τὰ παρακάτω δυσάρε-στα — κράτηση, τηλεγραφήματα στοὺς γονεῖς, καθυστέρηση, ἀνησυχία καὶ τὰ ρέστα.

Μόνο ὁ Μοντανῆς εἶχε μαντέψει πὺς στὴν ἐπέμβαση τοῦ ὑπηρέτη χρωστοῦσαν τὴ σωτηρία τοὺς. Οἱ ἄλ-λοι, ποὺ δὲν ἤξεραν πὺς εἶχαν σφύ-λακα ἀγγελιοῦ, ἐνέμιζαν πὺς τοὺς βοήθησε ἢ τύχη.

— Φτιγὰ τὴ γλυτώσαμε ! ἔλεγαν.

— Καὶ σὰν τί ὦρα νὰ εἶναι ; ρώ-τησε ὁ Δουμπνδάνος.

— Τρεῖς.

— Τρεῖς ; φώναξε ὁ Καπάνης. Μὰ τότε δὲν θὰ φτάσουμε ποτε ! Πάρτε λιγάκι τὰ πόδια σας, μὴν περπατῆτε σὰ χελώνες !

— Μπᾶ ! καὶ δὲν λογαριάζεις πόσο χασομερήσαμε μ' αὐτὰ τὰ διάφορα ἐπεισόδια ;

— Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα πρέπει τώ-ρα νὰ τρέχουμε περισσότερο.

— Κάμε ὑπομονή. Κι' εἶσι ὅπως περπατοῦμε, σὲ μιὰ ὥρα θὰ φτάσου-με σὲ μιὰ μικρὴ πόλη.

— Ποῦ θὰ ἔχη βέβαια καὶ κανέν' ἀνθρωπινὸ ξενοδοχεῖο, νὰ κοιμηθοῦ-με καλύτερα παρὰ στὸν ἀχερῶνα, καὶ νὰ πλυθοῦμε, νὰ χτενισθοῦμε, νὰ κα-θαρισθοῦμε, νὰ βουρτσίσω κι' ἐγὼ τὰ ρούχα μου, νὰ φύγουν αὐτὰς οἱ λά-σπες . . .

Αὐτὰ τὰ εἶπε ὁ Σαϊζάνης, ποὺ στὰ ρούχα του οἱ λάσπες εἶχαν ξεραθεῖ καὶ μποροῦσε νὰ φύγουν μ' ἕνα γερὸ βούρτσισμα.

— Μὰ δὲν εἶναι κρίμα νὰ χάσου-με ὅλη τὴ νύχτα ; εἶπε ὁ Μάριος. Ἄ-φοῦ εἶναι τώρα τρεῖς, στὴ μικρὴ πό-λη θὰ φτάσουμε στίς τέσσερις. Δὲν κάνει νὰ ξεκουραστοῦμε καμμιά ὥρα καὶ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ δρόμο μας ; Τί λές, Μοντανῆ ;

— Ἐγὼ λέω πὺς πρέπει νὰ περά-σουμε τὴ νύχτα μας ἐκεῖ, ἀποκρίθη-κε ὁ Μοντανῆς. Καλὰ εἶπε ὁ Σαϊζά-νης. Ἔχουμε ἀνάγκη νάναπαυθοῦμε καὶ νὰ περιποιηθοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας σὰν ἀνθρώποι. Μὴν κοιτάς, ἐσὺ, ποὺ καλοπέρασες στὸ σπιτάκι ποὺ σ' εἶστε-λαν, μὰ ρώτα καὶ μὰς . . . Ἐπειτα, εἶ-ναι φρόνιμο νὰ περπατήσουμε νύχτα ;

Δὲν ξέρομε τὰ μέρη κι' εἶναι φόβος νὰ χάσουμε τὸ δρόμο μας. Κι' εἶσι θὰ καθυστερούσαμε περισσότερο.

— Ὄ, οὔτε λόγος νὰ γίνεται ! συμ-φώνησε ὁ Σαϊζάνης.

Ὁ καίμενος ὁ Μάριος τί νὰ κάμῃ ; Εἶδε πὺς ἔπρεπε νὰ ὑποκύψῃ στοὺς φίλους του καὶ τράβηξε μπροστά, μὲ τὸ κεφάλι σκυρτό, χωρὶς νὰ πῆ ἄλ-λη λέξη.

Τὸν λυποῦνταν ποὺ βιαζόταν κι' ἀνυπομονοῦσε. Μὰ δὲν μποροῦσαν πάλι καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν ὅσο ἤθελε. Ἦταν κατακουρασμένοι.

Ὁ Μοντανῆς εἶχε λογαριάσει κα-λά. Σὲ μιὰ ὥρα περίπου ἔφτασαν

στὴν πόλη, χωρὶς νὰ τοὺς συμβῆ τί-ποτα δυσάρεστο στὸ δρόμο.

Πῆγαν στὸ ξενοδοχεῖο, ἐκράτησαν δωμάτια, βγήκαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τίς ρωμαϊκὲς ἀρχαιοτήτες ποὺ ὑπῆρχαν στὴ μικρὴ ἐκείνη πόλη, καὶ κατὰ τίς ἔξη γύρισαν γιὰ νὰ δευτηρῶσουν.

Τὸ ἐστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου ἦ-ταν γεμάτο κόσμο, γιατί' οὗτὴ μικρὴ πόλη γινόταν ἐμπορικὴ πανήγυρη κι' ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἡ τελευταία. Ὡστόσο οἱ φίλοι μας κατάφεραν νὰ βροῦν τέσσερις θέσεις σὲ μιὰν ἀκρῆ.

Τὴ στιγμή ἐκείνη μιλοῦσε δυνατὰ ὁ ξενοδόχος κι' οἱ πελάτες του τὸν ἀ-κουγαν μὲ προσοχή.

— Μάλιστα, κύριοι, τοὺς ἔλεγε ἦταν κλέφτης. Κι' ἐγὼ ἀπόρησα πολὺ δταν ἤρθαν τὸ πρωτὸ δ' ἀστυνόμος κι' οἱ κλητῆρες νὰ τὸν πιάσουν.

— Ἦταν καλοντομένος, ἔ ; ρώτη-σε ἕνας χοντρὸς ζωέμπορος.

— Καὶ φαινόταν τίμιος ἀνθρώπος, εἶπε ἕνας ἄλλος.

— Σήμερα δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευ-ται κανένας, ἐξακολούθησε ὁ ξενοδό-χος. Δέκα μέρες ἐκάθησε στὸ ξενο-δοχεῖο μου καὶ τὴν παραμικρὴ ἀ-φορμὴ δὲν ἔδωσα. Ἦταν τόσο εὐγε-νικός ! Τὸ πρωτὸ μάλιστα, πριν τὸν πιάσουν, μοῦ ἐξώφλησε τὸ λογαρια-σμοῦ του. Καμμιά παρατήρηση δὲν ἔκαμε. Ὅσα τοῦ ζήτησα, τὰ πλήρω-σε τ ρ ἄ γ κ α τ ρ ἄ γ κ α, σὰ γαλαν-τόμος.

— Φυσικά, ἀφοῦ πλήρωνε μὲ ξέ-να λεφτά, εἶπε γελώντας ὁ χοντρὸς ζωέμπορος.

— Ἦθελε λοιπὸν νὰ φύγῃ ; ρώτη-σε ἕνας μεσίτης φηλὸς κι' ἀδύνατος.

— Ναι, μὰ δὲν πρόφτασε, εἶπε ὁ ξενοδόχος.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Π. Ι. Ο. καὶ Γ. Ε.

ΒΑΡΚΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ

— Τί εἶσαι ; μιὰ φούχτα εὐλα, Βαρκοῦλα τοῦ γιαιλοῦ. Δὲ βλέπεις τί μαυρίλα, Παρὰ κινᾶς γι' ἄλλου ;

Μὰς στοῦ κυμάτου τάχα θ' ἀντέξῃς τοὺς δαίμονες ; Κι' ἐν' ἀπ' αὐτὰ μονάχα Σοῦ λύνει τοὺς ἀρμούς.

— Καλέ, μὴ σὲ σκοτίζει ! Τὸ κύμα τὸ νιῶ. Τὸ χέρι τοῦ μ' ὀρρίζει, Τὸ ἔρω γνωστικὸ.

Σὶὰ βάρη, ὅδε σκουραίνεις Τὸ πέλαο τὸ σκληρό, Ἐκεῖ μὰς περιμένει Μητέρα μὲ μοσφί.

Αὐτὴ μὲ τὸ παιδί της Τὸ νύσθη μου δονεῖ. Ἡ Ἀγάπη, κ' ἡ Σοφία Μ' ὀρρίζει, κ' ἡ Σοφία.

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΝ σὰς ρωτοῦσε κανένας : ἢ μέλισσα τί καὶ τί δίνει στέν ἀνθρῖπο ; θάπαντούσατε : τὸ μέλι μόνο καὶ τὸ κερί. Αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶχα κι' ἐγὼ. Ἄλλὰ διαβάζον-τας προχθὲς ἕνα σοφώτατο βιβλια-ράκι — «Ἡ Μέλισσα ὡς μηχανὴ καρ-ποπαραγωγῆς» τοῦ γεωπόνου καὶ με-λισσοκόμου καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Τουφεζῆ — ἔμαθα πὺς δίνει καὶ τοὺς καλὸτερους καρπούς. Κι' δταν λέμε καρπούς, δὲν ἐννοοῦμε μόνο τὰ φρούτα, ἀλλὰ ὅ,τι παράγει ἢ καλ-λιεργημένη γῆ, μπιστανικά, γενήμα-τα, ὄσπρια, τὰ πάντα.

Ἦξερα βέβαια, ὅπως τὸ ξέρετε καὶ σεῖς ἀπὸ τὴ Φυτολογία σας, πὺς κά-θε καρπὸς γίνεται ἀπὸ τὸ ἀνθος του, καὶ πὺς τὰ ἀνθὴ γονιμοποιοῦνται εἴ-τε μονάχα τοὺς, εἶτε ἀπὸ τὸν ἀνεμο-ποῦ μεταφέρει τὴ γύρη — τὴ λεπτό-τατη ἐκείνη σκόνη — ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, εἶτε ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς βροχῆς καὶ τὸν ποταμιῶν ποὺ κάνει τὸ ἴδιο, εἶτε ἀπὸ τὸν καλλιεργητὴ ποὺ βουρ-τσίζει τὰ ἀνθὴ μὲ λεπτότατη βούρ-τσα — ἐπιγονίσιος λέγεται ἢ τεχνη-τὴ αὐτὴ γονιμοποίηση — εἶτε ἀπὸ τὰ ἔντομα, τίς σφήκες, τίς μέλισσες, κι' ὅλα τὰλλα ὁμενόστερα καὶ λεπι-δόστερα, ποῦ, βόσκοντας πάνω καὶ μέσα σὶ ἀνθῆ, καὶ πετώντας ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, σκονισμένα ἀκόμα ἀπὸ τὴ γύρη, τὴ μεταφέρουν κι' αὐτὰ ὅ-πως ὁ ἀνεμος καὶ τὸ νερὸ. Δὲν ἤξε-ρα ὅμως πὺς ὅλες αὐτὲς οἱ γονιμο-ποιήσεις εἶναι ἀτελεῖς, πὺς γίνου-νται μᾶλλον στὴν τύχη, καὶ πὺς ἡ περισσότερη γύρη πᾶει χαμένη, γιατί' δὲν πέφτει πάντα ἐκεῖ ὅπου θὰ ἐπι-ανέ τὸ πο. Ἡ ἐπικονίαση μπορῇ νὰ εἶναι κάπως τελειότερη, ἀλλὰ κοστί-ζει πολλὰ ἐργατικά ἡμερομίσθια' κι' ὅσο γιὰ τὴν αὐτόματη γονιμοποίηση, εἶναι ἐπιστημονικά ἀποδειγμένο πὺς κάνει τὸν καρπὸ ἔκφυλο, κακορίζικο, ἐνῶ ὁ ὑγιέστερος, ὁ μεγαλύτερος, ὁ εὐχυμότερος καρπὸς γίνεται δταν ἡ γύρη ἐνὸς ἀνθὸς πέφτῃ σ' ἐν' ἄλλο ὁμοιο του ποὺ βρίσκεται ὅσο τὸ δυνα-τὸ μακρότερα, κι' ἔχουμε εἶσι τὴν καλύτερη, τὴ διασταυρωτικὴ λεγό-μενη γονιμοποίηση, ποὺ τὴν κάνουν κυρίως ὁ ἀνεμος καὶ τὰ ἔντομα. Ἄπ' ὅλα ὅμως τὰ ἔντομα — κι' αὐτὸ τὸ σπουδαιότατο δὲν ἤξερα — τὴν τελειό-τερη γονιμοποίηση τὴν κάνουν οἱ μέ-λισσες. Ἐγὼ ἔχουν μερικὲς ιδιότητες ποὺ κανέν' ἄλλο ἔντομο δὲν τίς ἔχει.

Καὶ πρῶτο, σὲ κάθε τοὺς ἔξοδο ἀπὸ τὴν κυψέλη, οἱ μέλισσες βόσκουν πάν-

τα σὲ ἀνθῆ τῆς ἴδιας λογῆς, κι' εἶσι δὲν πετοῦν ποτέ, τὴν ἴδια ὥρα, ἀπὸ τὴν ἀχλαδιά στὴ βερυκοκιά, ἢ ἀπὸ τὸ τριφύλλι στὸ ἀγγούρι, ὅπου ἡ γύρη ποὺ μεταφέρουν θὰ ἔπεφτε ἀδίκαια. Δεύτερο, δὲν ἐπισκέπτονται πάλι ἕνα ἀνθος ὅπου ἔβδωκαν μιὰ φορὰ κι' ἐπομένως εἶναι ἤδη γονιμοποιημένο. Τρίτο, δὲν μένουν μέσα στὰ ἀνθῆ, γιὰ νὰ γεννήσουν τοὺς σπόρους τοὺς, ὅπως κάνουν ἄλλα ἔντομα, ποὺ κα-ταστρέφουν εἶσι τὸν καρπὸ, γιατί' «σκουληκιάζει». Καὶ τέλος — γιὰ νὰ παραλείψω πολλὰς ἄλλες καλὰς ιδιό-τητες — οἱ μέλισσες δὲν ταμποῦν τοὺς καρπούς ἀφοῦ γίνουν — ὅπως π. χ. οἱ σφήκες τὰ σταφύλια — γιατί' οἱ μασ-σέλες τοὺς δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ τρυπήσουν οὔτε τὴ λεπτότερη φλού-δα, παρὰ βυζαίνουν μόνο τοὺς καρ-

ποὺς ἐκείνους ποὺ τοὺς βρίσκουν τρυ-πημένους ἤδη ἀπὸ ἄλλα ἔντομα. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἡ μέλισσα εἶναι ἡ ἰδανικὴ μηχανὴ γιὰ τὴ γονιμοποίηση τῶν ἀνθῶν καί, φυσικά, τὴν καρποπαραγωγὴ. Ὅπου εἶναι μέλισσα, οἱ καρποὶ γίνονται ἀφρονότεροι καὶ καλύτεροι. Ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο, ἡ ἀπόδοση ἐνὸς ἀγροῦ ὅπου θὰ ἐγκατασταθοῦν κυψέλες, δι-πλασιάζεται, καὶ κατόπι τριπλασιά-ζεται, πενταπλασιάζεται. Ἔτσι ἡ «ἐργατικὴ» μέλισσα δὲν μὰς δίνει μόνο μέλι καὶ κερί, παρὰ καὶ ψωμί, καὶ λάδι, καὶ κρασί, ὅλους τοὺς καρ-πούς τῆς γῆς, κι' ὅ,τι κάνει ἀπ' αὐ-τοὺς ὁ ἀνθρώπος. Τί εὐλογία Θεοῦ αὐτὸ τὸ ἔντομο ! Φαντασθεῖτε νὰ μὴν εἶχε καὶ . . . κεντρί !

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ.

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ'.

— Παιδιά ! εἶπε μιὰ μέρα ὁ Μέντιος. Παίζουμε κρυφτούλι ;

— Μπράβο ! ἔκαμε δλοπρόθυμος ὁ Αὐτέας. Μὲ τοὺς δύο γαϊδαρέλους συμφώνησαν ὅλα τὰ «παιδιά», δηλαδὴ ποῦλιά καὶ τετράποδα. Μόνο ἡ ἀγελάδα ἢ Ἄστέρω εἶπε :

— Πρέπει νὰ καίξω κι' ἐγὼ ; Ὅχι, νὰ ζῆτε, ἀφήστε με. Πιάνω πολὺν τόπο καὶ δὲν θὰ ἔβρισκα εὐκόλα κρυφώνα. Προτιμῶ νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ-δά.

Τὴν ἀφῆσαν λοιπὸν νὰ κοιμηθῇ καὶ ἀρχισαν ἀμέσως τὸ παιχνίδι. Σὲ λίγο ὅλα τὰ ποῦλιά καὶ τὰ τετράποδα εἶχαν κρυφθεῖ καὶ μόνο ὁ Μέντιος ἔμεινε ἀπέξω γιὰ νὰ τὰνακαλύψῃ. Μὰ ποῦ ! ἔφαγνε ἀπὸ δῶ, ἔφαγνε ἀπὸ κεῖ, ἔτρεχε ὅπου ἀ-κουγε φωνή, πηδοῦ-σε, καὶ δὲν ἔβρισκα νὰ πιάσῃ κανένα. Ἐ-πιτέλους, μετὰ πολ-λά, κατάφερε νὰ πιά-σῃ τὸν Πασά τὸ γά-λο, ποὺ πήρε τὴ θέση του καὶ τὸ παιχνίδι ἐξακολούθησε.

Ἐπαιζῶν ἀπὸ πολ-λὴν ὥρα, δταν ἀξα-φνα ἀκουσαν ἕναν παραῆνο θόρυβο, ἀ-νακατεμένο μὲ δυνα-τὰ γευλλίσματα. Τὸν ἔκανε βέβαια ὁ Γκρινιάρης. Ἄλλ' ἀπὸ ποῦ ; Πρόσε-ξαν καὶ κατάλαβαν πὺς ὁ θόρυβος προερχόταν ἀπὸ τὴν καινούργια χορ-ταποθήκη, ποὺ δὲν τὴν εἶχαν μεταχειρισθῇ ἀκόμα.

Ἐτρεξαν ὅλα ἐκεῖ ἀπέξω κι' ἀρχισαν νὰ ρωτοῦν :

— Τί ἔπαθες, Γκρινιάρη ; γιατί' κλαῖς καὶ φωνάζεις εἶσι ;

— Ἄχ, τοὺς ἀποκρίθηκε ὁ χοῖρος ἀπὸ μέσα. Θέλησα νὰ κρυφτῶ σὲ καλὸ μέρος γιὰ νὰ μὴ βροίσκουμαι εὐκόλα, μπῆκα σ' αὐτὴ τὴν ἔρημη ἀπο-θήκη, καὶ τώρα . . . δὲν μπορῶ νὰ βγῶ !

— Καὶ γιατί' ; ἀπὸ ποῦ μπῆκες ;

— Ἀπὸ τὴν πόρτα. Μὰ καθὼς τὴν ἐσπρωξα, ἔκλεισε καὶ τώρα δὲν ἀ-νοίγει ἀπὸ μέσα. Τόσον ὥρα παλεῶ. Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὴν ἀνοίξετε σεῖς ;

— Ὅχι ! τὸ κλειδί λείπει ἀπὸ τὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας.

— Ὄ, δυστυχία μου ! Πὺς θὰ βγῶ τώρα ; Καὶ μὲ θερίζει μιὰ πείνα !

Ἐδῶ μέσα δὲν ὑπάρχει τίποτα φαγώσιμο, οὔτε ψίχουλο, κι' ἔχω νὰ φάω ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Ἀμάν !

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

—Μαμάκι, θέλω νά μου φέρης τὸ φεγγάρι!
 Ἐφώνησε ἕνα ἰδιότροπο παιδί.
 Στὸ μασχογιό της γιὰ νὰ κἀμῃ ἐκείνη-χάση
 Θέ νάδινε κ' αὐτὴ τῆς τὴ ψυχῆ.
 Καὶ τρέχει γρήγορα ἢ γιὰγιά στὰ μαγαζιά νὰ κἀμῃ
 Ἄν ἔχουνε φεγγάρια γιὰ παιδιὰ παντοῦ φασάει.
 Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔφτασε ὁ μπαμπᾶς καὶ λέει:
 —*Ἐλα μαζί! ὁ μπαμπᾶς θά σοῦ τὸ φέρῃ.
 Κι' ἀμέσως πᾶνει ὁ χαϊδεμένος γιὸς νὰ κλοῖη
 Καὶ πᾶνει τὸν πατέρα του ἀπ' τὸ χέρι.
 Καὶ πᾶν καὶ πᾶν, ὡσάντου μπρός τους τὸ βουνο ἀντικρῶζουν.
 —Νά το! Εἶναι στήν κορφῆ. Καὶ ν' ἀνεβαίνουν τότε ἀρχίζουν...
 Ὁ μπέμπης ὄμως σταματᾶει σὲ λιγάνι
 —Τόσο μακρὰ εἶναι; —«Ὁὐ! πολὺ μακρὰ...»
 Τροβοῦν μπροστά. —«Κουράστηκα, καλὲ καπάκη!»
 —Καὶ τὸ φεγγάρι; —Μὰ ὁ μικρὸς σιωπᾷ.
 Κατάλαβε ὁ μπαμπᾶς. Γυρνᾶνε σπῆτι ἀργὰ πολὺ.
 Καὶ τώρα ὁ μπέμπης κάνει στὸ φαγγᾶρι τὸ βαρῦ.
 Σάν τὸ μπέμπης, ἕνα φεγγάρι ποῦδς δὲν ἔχει κυνηγήσει
 Καὶ δὲν ἔχει μὲ τὰ χέρια του ἀδειανὰ ξαναγυρίσει;

(Μετάφραση)

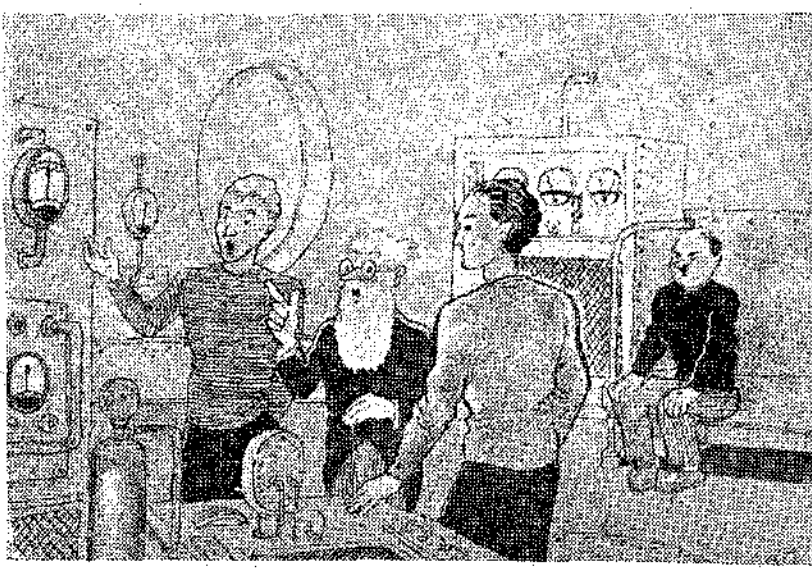
ΚΑΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
 — Καλὲ μιλοῦν καὶ ἐγγλέζικα! ἔκανε ὁ Ἑρρίκος κατάπληκτος γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἀνδρέα ποῦ ἐντωμεταξὺ εἶχε πλησιάσει μαζί μὲ τὸν Βαρνάβα. Φαντάσου σὲ τί βαθμὸ πολιτισμοῦ ἔχουν φθάσει οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ πλανήτη, ὥστε νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ μιλοῦν δύο ἀπὸ τὶς γνωστότερες γλώσσες τῆς γῆς.
 Τὰ λόγια αὐτὰ εἰπώθηκαν γαλλικὰ βέβαια, ἀλλὰ ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ ἀκουσθοῦν ἀπὸ τὸν γέρο καὶ τὴ νέα ἀντικρῦ. Ἐκείνη γύρισε τὸ κεφάλι της, τοὺς κοίταξε μιά στιγμή

ἐμβρόντητη, ὕστερα γύρισε καὶ κοίταξε τὸν πατέρα της καὶ κατόπιν ξέσπασαν καὶ οἱ δύο τους σὲ ἀκράτητα γέλια, ποῦ προκάλεσαν νέο δυνατό βήχα καὶ νέα φτερνίσματα στὸν δυστυχισμένο γέρο.
 — Ὅστε λοιπὸν, μᾶς περάσατε γιὰ Ἀρείους; εἶπε ὁ γέρος, ὅταν συνήλθε λιγάκι, σὲ γαλλικὴ γλώσσα, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὰ ἐντονη ἐγγλέζικη προφορά.
 — Ἄλλὰ... πῶς... βέβαια, ἔκανε ὁ Ἑρρίκος, κομπιάζοντας. Δηλαδή, δὲν εἶδθε;
 — Ὁχι, ἔκανε ὁ γέρος, εἰμαστέ ἀνθρωποι — ἀφούτ — ἀνθρωποι τῆς

Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ ἀρχίσει νὰ υποβάλλῃ ἐρωτήσεις (Σελ. 228, στ. γ')

Γῆς. — ἀφούτ — ὅπως καὶ σὲς ἐπίσης. Δὲν ἔχετε ἀκούσει νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὸν καθηγητὴ Μπάτλερ;
 — Ὅστε λοιπὸν εἴσατε ἐκεῖνος ὁ παλαβ... ὁ δίκαιος ἐκεῖνος καθηγητὴς ποῦ ἐξαφανίστηκε μαζί μὲ τὴν βολίδα του, χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς ἀπὸ τότε τί ἀπόγινε! φώναξε ὁ Ἑρρίκος.
 Εἶχε θυμηθεῖ μονομιάς τὰ ὅσα τοῦ εἶχε πᾶρ ὁ Ζάκ Νάταλι πῶς τοῦ διηγήθηκε ὁ διευθυντὴς τοῦ «Σηκουάνα», γιὰ τὸν Ἑγγλέζο «μουρλομαθηματικὸ» ποῦ εἶχε στήσει τὴ βολίδα του σ' ἕνα νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ ποῦ ὀπείθεταν πῶς εἶχε τινάχτει ψηλά κι' εἶχε βουλιάξει στὸ βάθος κανενὸς ὄκεανου.
 — Μάλιστα ἐγὼ εἶμαι, — ἀφούτ, ἀφούτ! — καὶ ἡ βολίδα μου τινάχτηκε στὸν ἀέρα πολλὰς ἡμέρας πρὶν ἀπὸ τὴν ὀρισμένη προθεσμία, χάρις σ' ἕνα λανθασμένο χειρισμὸ — ἀφούτ!
 — Πατέρα, δὲν μποροῦμε νὰ μείνωμε περισσότερο ἐδῶ, εἶπε ἡ νέα. Πρέπει νὰ πᾶμε κάπου ποῦ νὰ εἶσαι προφυλαγμένος γιὰτι κινδυνεύεις νὰ κρυώσης ἀκόμη πῖδ πολὺ ἀν μείνης ἐξῶ.
 — Δὲν πᾶμε στὴ βολίδα; πρότεινε ἔξαφνα ὁ Ἑρρίκος. Ἐκεῖ εἶναι θερμασμένα καὶ βολικά.
 — Ἀλήθεια, ὦραία ἰδέα, εἶπε ὁ Ἀνδρέας. Πᾶμε ἐκεῖ καὶ θά συζητήσουμε πᾶ μὲ τὴν ἀνεσὴ μας.
 — Ἐκεῖ, ἀφούτ! ἢ θά σᾶς διηγηθῶ τὶς περιπέτειές μας, μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες — ἀφούτ, ἀφούτ, εἶπε καὶ ὁ καθηγητὴς.
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ
 Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ καὶ οἱ περιπέτειές του
 Ὅταν μπῆκαν στὴ βολίδα καὶ ἐγκατεστάθηκαν ἤρθε ἡ σειρά τοῦ καθηγητὴ Μπάτλερ νὰ υποβάλλῃ ἐρωτήσεις. Τὸ πειραμένο μάτι του ἀντιλαμβανόταν ἀμέσως καὶ τὶς παραμικρότερες τελειοποιήσεις καὶ τὶς ελάχιστες συμπληρώσεις ποῦ εἶχαν κάνει ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Ἀνδρέας στὶς ἐγκαταστάσεις τῆς βολίδας. Ἐμοιαζε σὰν ἕνας γέρος συλλέκτης μπροστά σ' ἕνα σπάνιο ἀντικείμενο ἢ σὰν ἕνας καλλιτέχνης μπροστά σὲ ἕνα ἀριστούργημα.
 Τοῦ ἐρχόταν διάθεση νὰ χαϊδέψῃ τὰ κομψότερα τμήματα αὐτῆς τῆς ὦραίας μηχανῆς, δηλαδή ἐκεῖνα ποῦ ἔλυναν τὶς πῖδ ἀνυπέροχτες δυσκολίες μὲ τὸν πῖδ ἀπλοῦστερο τρόπο.
 Τὰ περισσότερα τὰ καταλάβαινε ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ καὶ οἱ ἐρωτήσεις του ἔμοιαζαν μᾶλλον μὲ ἐξηγήσεις, ὡσὰν νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἑίδιος ποῦ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τὰ Ἀμερικανόπουλα μαθαίνουν τὴν ἀριθμητικὴ τους μὲ ἀριθμοὺς ποῦ εἶναι χαραγμένοι σὲ κινητὰ καρκονάκια, ὅπως δείχνει αὐτὴ ἡ φωτογραφία.

ἔδειχνε τὴν βολίδα στοὺς δύο νέους καὶ ὅχι ἐκεῖνοι σ' αὐτόν.
 Ἐτύχως τῆρα μποροῦσε νὰ ἀρθρώσῃ δέκα ἢς δώδεκα λέξεις στὴ σειρά χωρὶς νὰ φτερνιστῇ καὶ αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς ζέστης ποῦ βόσκει μεσὰ στὴ βολίδα.
 Ἐπρεπε ἄλλωστε νὰ ἔχη κεντριθεῖ ἐξαιρετικὰ τὸ ἐνδιαφέρον του ἀπ' ἕλα ὅσα ἔβλεπε ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μείνῃ ξύπνιος. Γιατὶ ἡ γλυκεῖα θαλασσινὴ τῆς βολίδας ἐρχόταν σὲ τόσο κτυπητὴ ἀντίθεση μὲ τὴν παγωνιά ποῦ ἔκανε ἐξῶ, ὥστε σὲ πέντε λεπτὰ ὄλοι ἀρχίσαν νὰ νοιώθουν τὰ βλέφαρά τους νὰ βαραίνουν καὶ νὰ τοὺς κυριεύῃ νάρκη.
 Ἡ μὲς Μπάτλερ, ἡ χαριτωμένη Καίτη εἶχε στὴν ἀρχὴ καθήσει ἐπάνω σὲ μιά ἀπὸ τὶς κουκέτες τῆς καμπίνας καὶ ὕστερα, ἀφού ἔβγαλε ἀπὸ πάνω της τὴ χόρτινη πελερίνα ποῦ σκέπαζε τὸ φῶρέμά της, ξαπλώθηκε ὀλόκληρη καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε. Σὲ μιά ἄλλη κουκέτα βρισκόταν καθισμένος ὁ Βαρνάβας, μὲ τὰ χέρια ἀκουμπισμένα στὰ γόνατα καὶ τὸ κορμὶ ὀλόρθο.
 Ἐξαφνα ἕνα ἤχηρὸ βούισμα, συνεχὲς καὶ ρυθμικὸ ἔκανε τοὺς τρεῖς ἀστροναῦτες νὰ διακόψουν τὴν ἐπιστημονικὴ τους συζήτηση καὶ νὰ κοιτάξουν γύρω τους.
 Ὁ Ἀνδρέας ἔτρεξε κατὰ τὸν φεγγίτη ὡσὰν νὰ ἔψαχνε νὰ ἰδῇ μὴπως περνοῦσε κανένα ἀεροπλάνο. Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ παρατήρησε τὴν κίνησή του αὐτὴ καὶ χαμογέλασε.
 — Δὲν εἶναι αὐτὸ ποῦ νομίζετε, εἶπε. Στὸν Ἄρη δὲν πετοῦν οὔτε ἀεροπλάνο οὔτε ἀεροπλοῖα.
 — Μᾶλλον σὰν ροχαλητὸ μοιάζει, εἶπε ὁ Ἑρρίκος, ἀλλὰ εὐθὺς μετανοῦσε ποῦ τὸ εἶπε κι' εἶναι κατακόκκινος γιὰτι παρατήρησε πῶς ἡ χαριτωμένη μὲς Καίτη κοιμόταν.
 Ὅσο κι' αὐτὴ ἀκόμη δὲν ἀργήσῃ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της ἔξαφνιασμένη ἀπὸ τὸν περίεργο αὐτὸν θόρυβο ποῦ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ ἀκούγεται. Τί ἀνακούφιση γιὰ τὸν Ἑρρίκο! Γιατὶ θά τοῦ κωκυλοῦσαν πολὺ ἀν ἀπὸ μιά τόσο ντελικάτη μυτίτσα ἔδωκε ἕνα τέτοιο ἤχηρὸ σάλπισμα καὶ τὸ ἀκούγαν μάλιστα ὁ Ἀνδρέας, ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ καθηγητὴς. Μὰ τότε, ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν τὸ σάλπισμα αὐτό;
 Ὁ μόνος ποῦ ἔμενε ἀδιάφορος σὲ ἕλα ἦταν ὁ Βαρνάβας. Καθόταν ψάχραιμος στὴ θέσῃ του, μὲ τὸν κορμὸ τενωμένο. Ὅπως τὰ χέρια του γλυστοῦσαν σιγά-σιγά πρὸς τὰ γόνατα καὶ ὅταν ἐφθασαν στὴν ἀκρῆ

κρεμάστηκαν κάτω παρασύροντας καὶ τὸν κορμὸ του, καὶ τὴν ἄλλη στιγμή ὁ Βαρνάβας ἔδωσε μιά βουτιά μὲ τὸ κεφάλι ἐμπρὸς καὶ βρέθηκε σωριασμένος χάμω.
 Ἀμέσως ἐσταμάτησε καὶ τὸ ροχαλητό. Ἡ Καίτη, ὁ πατέρας της, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἑρρίκος ξέσπασαν σὲ ἤχηρὰ γέλια. Τὰ γέλια ὅμως αὐτὰ δὲν ἦταν καθόλου ὀφέλιμα γιὰ τὸν καθηγητὴ ποῦ τὸν ξανάπιασε ὁ βήχας του καὶ τὰ φτερνίσματά του. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου τοῦ Βαρνάβα ἦταν καταματωμένο καὶ ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ τυλίξουν μ' ἕνα ἐπίδεσμο.
 Αὐτὸ τοὺς ἀπασχόλησε κάμποσην ὥρα. Καὶ ὅταν ξανακάθησαν, ὁ Ἑρρίκος θύμισε στὸν καθηγητὴ, πῶς ταὺς εἶχε ὑποσχεθεῖ νὰ τοὺς διηγήσῃ τὶς περιπέτειές του μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες.
 — Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ἡ νεαρὴ Ἀγγλίδα, προτοῦ ὅμως ἀρχίσετε θά ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω... Ὅλες

αὐτὲς οἱ συγκινήσεις μὲ κάνουν νὰ νοιώθω κάτι ἄδειο στὸ στομάχι. Μήπως σᾶς βρίσκειται ἴποτε φαγώσιμο; Τίποτε γῆινο φαγώσιμο, ἔννοε.
 — Βαρνάβα, εἶπε ὁ Ἑρρίκος, ἀνοίξε τὸ βάζο μὲ τὸ γεμιστὸ κοτόπουλο.
 — Μὰ, κύριε, εἶναι τὸ τελευταῖο ποῦ ἔχουμε.
 — Ἐνας λόγος παραπάνω, πρέπει νὰ περιποιηθοῦμε τοὺς ξένους.
 — Ἀχ, τί ὦραίο ποῦ εἶναι. Πῶς μὲ στηλώνει, εἶπε ἡ Καίτη μόλις κατέβασε τὴν πρώτη μπουκιά ἀπὸ τὸ κοτόπουλο. Ἀπὸ τότε ποῦ τρώμε ἕλα αὐτὰ τὰ λαχανικὰ τοῦ Ἄρη, ποῦ δὲν ἔχουν καμμιά γεύση, ἔχω χάσει κάθε διάθεση γιὰ φαγητό.
 — Δὲν μοῦ φαίνεται περίεργο, παρατήρησε ὁ Βαρνάβας. Καὶ τὸ κυνήγι;
 — Δὲν ἔχουμε δοκιμάσει τὸ κρέας κανενὸς ζώου ἀκόμη Πρῶτα ἀπ' ἕλα οὔτε ἐγὼ οὔτε ὁ πατέρας μου δὲν ἔχουμε καμμιά κλίση στὸ κυνήγι... (Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΣΟΥΔΗ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ του 282ου Διγλωσσίου Αδελφών. Αι λέξεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 29 Ιουλίου.

297. Λεξιγράφος
Περίεργο! το πρώτο μου
Δηλοί το σύνολό μου,
Που άγριο είναι κι' ισχυρό.
'Ανθος το δεύτερό μου,
Μοσκόβολο και ταπεινό.

298. Στοιχειόγραφος
Σε κρύα, χειμωνιάτικη εποχή,
Λουλούδι ώραίο που εδωδιάζει.
Τρία άν του λείφουν από την άρχή,
Φυτό που ό,τι βρει άγκαλιάζει.

299. Αίνιγμα
Μιά πόλη έκτισε το άρσενικό μου,
Κι' είναι ή πόλη αυτή το θηλυκό μου.
Κίτρινα 'Αράχνη

300. Μασαϊκόν
'Ο Δίστο, ό Μόζαο και ό Μπέχ,
'Ο Σούμπερτ κι' ό Μιστόβεν,
Τί συναυλία κάνουν, άχ!
Μά κάνουν κι' έναν άλλο,
'Από μιά νότα δίνοντας,
'Όσάν κι' αυτοίς μεγάλοι.

Table with 2 columns: Greek letters and numbers. Row 1: Η - Σ. Row 2: Η - - Σ. Row 3: Η - - - Σ. Row 4: Η - - - - Σ. Row 5: Η - - - - - Σ. Row 6: Η - - - - - Σ. Row 7: Η - - - - - Σ.

Κάθε παύλα άνειπροσωπεί γράμμα.
Και άναγινώσκονται κατά σειράν έκ των
άνω: θεά, φυσικόν φαινόμενον, προ-
φήτης, βασιλεύς, ποιητής, ποταμός, φι-
λόσοφος, έμπερηστής.

- 302. Κρυπτογραφικόν
1234567 = Τεράστιον μνημείον.
2364 = 'Αρχ. όνομα της Ζακύνθου.
33554 = Το ριπτόμενον, βλήμα.
431284 = Μυθολογικόν τέρας.
523647 = 'Αριθμητικόν άφηρημένον.
6787 = Θεά.
72364 = Χώρα της 'Ασίας.

303-307. Μαγικόν Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γράμματος εις
έκάστην των κάτωθι λέξεων δι' ενός
άλλου, πάντοτε τοδ' αὐτοδ, να σχημα-
τισθοῦν άνευ άναγραμματισμοῦ άλλαι
τόσαι λέξεις:
'Αετα, λάφος, κηρός, τροφός, ελις.

308. Μεσοστιχίς
Τά μεσαία γράμματα των κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων άποτελοῦν περιφνημον
ήρωϊδα διηγήματος και μελοδράματος:
1, 'Αγριον ζώον 2, 'Όνομα Διαβό-
λου 3, Μεγάλη θεά 4, Επιφώνημα
θλιβερόν 5, 'Αρχαία ώραϊοτάτη βασι-
λισσα 6, Δυσάρεστον άισθημα.

309. Φωνηεντόλιπον
λλς - λλ - δακλυ - ξ
Μουσικήτης 'Απόλων

Table with 2 columns: Greek letters and numbers. Row 1: I I vo. Row 2: I I I vo vo. Row 3: I I I vo vo. Row 4: I I I vo vo. Row 5: I I I vo vo.

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 11
108. Κάπριος (κάπια, ρίς). - 109.
Κρετός-κρύος. - 110. Μομφή μομφή. -
111. 'Ο χαρταετός. - 112.
Ι Μ Α Λ Α Ι Α 113. ΠΕΛΙΑΣ (έ-
Μ Α Τ Π Λαία, Λαία, 'Ιλιάς,
Α Λ Σ Α Τ Ι Α 'Αλπειός, Σέλας) =
Λ Α Α Ρ ΠΑΛΛΑΣ. - 114-
Α Τ Τ Α Ο Σ 118. Διά τοδ' ΟΥΣ:
Ι Ι Ο Ι ροῦς, μουσικός,
Α Π Α Ρ Σ Ι Σ σύννος, νόσος, Μού-
σα. - 119. ΠΕΤΡΑ ΕΡΜΗΣ-ΚΡΗΤΗ
(ΠΕΚτινον, 'ΕΡΡτικος, ΤΜΗμα, ΡΗΤί-
νη, 'ΑΣΗθ). - 120. Νῦν άπολόεας τόν
δοῦλόν σου, δέσποτα. (Νῦνα, κοῦδ εις
τον, δου, λων σ' ου, δέσ, ποσά).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ ποῦδ λέξεις με ἄπλη στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ εὐχριστόν τιμήμα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις με παρὰ δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 και με παρὰ δρ. 1, 50. 'Ο παρὰ δρ. 5.
Οἱ μὴ συνδρομηταί πληροῦν τὰ
ἀπλῆ. 'Η προσηρῶν εἶναι ἄπαραίτητη.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΟΙ

Καταλόντες πᾶσαν δικτατορίαν ἀναλαμ-
βάνομεν τὴν ἔξουσίαν με σκοπὸν νὰ
σκορπίσωμε τὸ κέφι στὴν οἰκογένειαν τῆς
Διαπλάσως, χρησιμοποιήσοντας γιὰ μέρα ἀ-
ποκαλύφαις, ἐσπαθώματα, διαγωνισμοῦς.
Οἱ ἀναλαμβάνοντες ἀνοικτόκαρδοι
Πρόεδρος: Ανοικτόκαρδος
'Αντιπρόεδρος: Μάδρος Πειρατής
Γραμματεῖς: Κοροκοράτωρ
Ταμίας: Ρλετζῆς
'Εφορῶς: Μίστερ Χόλμς
Τὰ μέλη: Κόκκινος Παλιότσος, Μπᾶν
Χούρ, Τρενίτσο-Χόρν, Δόρθας Βύρων.
'Αντιπροσωπεῖται: Κων/πόλεως Μου-
ζελῆν, Πύργου Στέλλα Βιολάντη και Πό-
λις τῶν 'Ουστρῶν.
Δεχόμεθα ἀντιπροσωπίας, διεῦθ. Διῆθα
Παπανικητοπούλου διὰ ἐδῶλλον. 'Ανοι-
κτόκαρδοι, Ρερούδου 4, 'Αθήνας.
Σημείωσις: Οὐδὲλως ἐνδιαφερόμεθα ἄν
ἀποκαλυφθοῦμε.

Και διά να σὲς χαρίσωμε τὸ πρώτο
κέφι θέσωμε εἰς τὴν διῆθειν σὰς τοῦς:
'Αρχικατάσκοπον 22 (Μάνσης), Κοκκίνο-
πίπερο (Μακωνόπουλος), Παιχνιδιέρα (Ου-
ρανίου), 'Ανδελούζαν (Ραφαήλοβιτς), Λευ-
κοπυργιώτην (Τρηγοριᾶδης), Στρατὴν Δο-
ριθην (Σαρράς), Νέγγρον (Βάρδας), Βαρῶ-
νον 'Ατοικιανόν (Παύλου), Δικηγορίαν
(Παντελάκη), Κίτρινην 'Αράχνην (Πανα-
δοπούδου), Τετραπέριτην (Κυριακίδου),
Μικρὸν Ναύαρχον (Παπασιμανόμου), Ξενι-
τωμένον (Λιμπερόπουλος), 'Αγγουρολαγιά-
τατον (Μιχαλάκης), Μικρὸν Λόρδον (Χρυ-
σανθακδόπουλος) Κεραυόν (Σοφιανόπουλος)
και Βρυλλιδιαν (Μανῆρα)

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΟΙ»

Πρωτομαίνοντας στὴν κίνησιν, χαιρε-
τῶ και ἀλληλογραφεῖ με δλους. 'Α-
ποκλείεται ὁ πολὺς Κόμης 'Οπλιγκαντῶ
(Γεώργιος Κρητοφωτίδης). Δίσι: Βασι-
λειον Εὐφρασίμου, 'Εμπορον, 'Ηράκλειον-
Κρήτης.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΟΙ»

Κόμητα 'Οπλιγκαντῶ, ἀκόμη περιμένω
ν' ἀναίρεσις τίς κατηγορίας ποῦ μοῦ
ἀπέδωσες πρὸς τὴν 'Ανδαλούζα.

[AZ' - 386]
'Αἰδη Γολάντα, σοῦ εἰστέλα τὸ «'Εγ-
κλήμα και Τυφρία». Τὸ ἔλαβες;
Νινέττα, σοῦ εἰστέλα τετραδικὴ μου και εἰ
παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσῃς γιὰ τὴν τὸση
μου ἀργοπορίαν. ΡΙΦΟΔΕΤΤΟΣ

[AZ' - 387]
Τρελλοτάρα, τί τρέλλα νὰ νομίσεσ εἶ-
δὲν θὰ καταλάβαινα τὸ κῆλο σου:
Ζουζὺδ-Νέλα Σαράτση, ἑλληνὴ ἡ πέρ-
σὸν ἡ Πουπέ και τὸ πιθανὸ μαλλοντικό
Χαρονόμικι. Τεκοτοτρόπως και οἱ ἄλλοι
ἔχετε ἀνταλλάξει τὰ ψευδώνυμά σας!...
Ἄν ἀποκαλύπτω τοῦς διολοπίτους, διότι ἔχω
παῖσαι πλέον νὰ ἀνακατεῦμαι με ἀποκα-
λύφαις. Σουλεπαινοῦς γιὰ τὴν ἀποτυχία!...
ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[AZ' - 388]
Πειραταί ἐν ὄψει. 'Εμπρός, πλοίαρχοι,
πλωτάρχοι, ἄρτοια, κορίτσια, ἀλλη-
λογραφεῖ με δλους. ε. Γράφατε: Αἰθα Β. Πα-
πανικητοπούλου, Ρερούδου 4, 'Αθήνας.
Μάδρος Πειρατής

[AZ' - 389]
Παρεὰ τῶν 'Απειταρῶν, με τίς δ-
γείτες σου. Για νὰ μάθῃς νὰ μὴν εἶ-
σαι τόσοσ ἀπλοπαία!... - 'Αμοιφρώων,
ἀκόμη περιμένω ἀπάντησιν.
ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[AZ' - 390]
'Απρόσωπη, Ρεξ-Αϊζόν, Κόκκινη Ἀδο-
κράτεια, γιατί δὲν ἀντιποδίδετε τε-
τραδικὴν 'Αδοσμένην 'Υδρα, ἕνα δικὸ σου
θὰ μ' εὐχριστοῦσαι πολὺ. Στείλε, Δίσι:
(ΑΖ' - 76). 'Υδραϊκόν Κῶμα

[AZ' - 391]
Γιὰ τὴν γιορτοῦλα σου. Δόβυ, δέξου
ἑλόθαρμς εὐχολας.
Χιωτοπούλα, Μίρνα

[AZ' - 392]
Πορτραίτο: Χιωτοπούλα: Μερτίου ἀ-
ναστήματος, καστονδεξάνθα μαλλιά.
Τσακῶρικα μάτια. Ρωμαντικὴ στέν ὀ-
πέρτατο βαθὺ. 'Απαιεόδοξη και σχεδόν
πάντα μελαγχολικὴ. Μὲ γνώριζες με δὲν
με φανταζόσαι. Π. τ. Παρισίαν

[AZ' - 393]
Κοκκίνοκίπερο = 'Ι Παγανόπουλος. - Τι-
τάν = 'Ι. Παγανόπουλος. Δὲν εἶναι ἔτοι;
Στέφανος τῆς Δόξης

[AZ' - 394]
Παιχνιδιέρα, τὰ γράμματα μου ἐπι-
στρέφονται λόγω ἑλλειποῦς διεσῶθ-
σεως. Στείλε μου ἐκτεναστέρην και σαφε-
στέρην διεσῶθων, (με ἄγγελιον εἰς τὴν
Διάπλασιν). Γράμμα σου ἔλαβα.
ΒΑΣΙΛΑΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[AZ' - 395]
Μαριονέττα, τί γίνεται; γιατί δὲν ἀ-
παντᾷς;... Αἰο, Αἰο... γὰ εἰκοσι
λεπτά! ΒΑΣΙΛΑΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΗ ΑΠΕΜΟΝΕΙΤΕ πὸς κάθε παραγγελία σας
γιὰ νὰ ἐπιτελεῖται ἡμέσως, πρῶσι νὰ συνοδεῖται
και με μιά τυπωμένη ταμνία, ἀπ' αὐτῆς με τίς
ἄσπες σὲς στέλνομε κάθε ἑβδομάδα τὸ φύλλο.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταί παρακαλοῦνται νὰ δη-
λώνουν ἡμέσως τὴν νῦαν των διεσῶθων
εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες
και δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐπιτύωσιν τῆς
νῆας ταμνίας. 'Αλλως δὲν εὐθυσόμεθα
διὰ τὴν ἐπέσθισιν των φυλλαδίων των.